

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 7 marca 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez First-tier Tribunal (Tax Chamber) — Zjednoczone Królestwo) — Wheels Common Investment Fund Trustees Ltd i in. przeciwko Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

(Sprawa C-424/11) ⁽¹⁾

(Podatek od wartości dodanej — Dyrektywa 77/388/EWG — Zwolnienie usługi zarządzania funduszami inwestycyjnymi — Zakres — Pracownicze programy emerytalne)

(2013/C 123/06)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

First-tier Tribunal (Tax Chamber)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Wheels Common Investment Fund Trustees Ltd, National Association of Pension Funds Ltd, Ford Pension Fund Trustees Ltd, Ford Salaried Pension Fund Trustees Ltd, Ford Pension Scheme for Senior Staff Trustee Ltd

Strona pozwana: Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — First-tier Tribunal (Tax Chamber) — Wykładnia art. 13 część B lit. d) pkt 6 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliczona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1) — Wykładnia art. 135 ust. 1 lit. g) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1) — Zwolnienia — Zakres zwolnienia usługi zarządzania funduszem inwestycyjnym — Włączenie pracowniczych programów emerytalnych

Sentencja

Artykuł 13 część B lit. d) pkt 6 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliczona podstawa wymiaru podatku oraz art. 135 ust. 1 lit. g) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że fundusz inwestycyjny, w którym zgromadzono aktywa programu emerytalnego, nie mieści się w zakresie znaczeniowym pojęcia „specjalnych funduszy inwestycyjnych” w rozumieniu wymienionych przepisów, którymi zarządzanie podlega zwolnieniu z podatku od wartości dodanej w świetle celów wymienionych dyrektyw i zasady neutralności podatkowej, jeżeli uczestnicy nie ponoszą ryzyka zarzą-

dzania tym funduszem, a składki wpłacane przez pracodawcę do owego programu emerytalnego są dla niego sposobem wykonania jego ustawowych zobowiązań wobec pracowników.

⁽¹⁾ Dz.U. C 311 z 22.10.2011.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 7 marca 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez cour d'appel de Bruxelles — Belgia) — DKV Belgium przeciwko Association belge des consommateurs test-achats ASBL

(Sprawa C-577/11) ⁽¹⁾

(Swoboda świadczenia usług — Swoboda przedsiębiorczości — Dyrektywy 73/239/EWG i 92/49/EWG — Ubezpieczenie bezpośrednio inne niż ubezpieczenie na życie — Swoboda ustalania taryf składek — Umowy ubezpieczenia zdrowotnego niezwiązane z działalnością zawodową — Ograniczenia — Nadrzędne względy interesu ogólnego)

(2013/C 123/07)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour d'appel de Bruxelles

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: DKV Belgium

Strona pozwana: Association belge des consommateurs test-achats ASBL

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Cour d'appel de Bruxelles — Wykładnia art. 49 i 56 TFUE, art. 29 akapit drugi i art. 39 ust. 3 dyrektywy Rady 92/49/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie oraz zmieniającej dyrektywy 73/239/EWG i 88/357/EWG (trzecia dyrektywa w sprawie ubezpieczeń innych niż ubezpieczenia na życie) (Dz.U. L 228, s. 1), a także art. 8 ust. 3 dyrektywy Rady 73/239/EWG z dnia 24 lipca 1973 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do podejmowania i prowadzenia działalności w dziedzinie ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie (Dz.U. L 228, s. 3) — Przepisy krajowe zezwalające w ramach umów ubezpieczenia zdrowotnego niezwiązanych z działalnością zawodową na wyłączenie coroczne dostosowanie składki, franszyzy i świadczeń i jedynie na podstawie szczególnych kryteriów — System uprzedniego zatwierdzania taryf — Ograniczenie zasad swobody przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług — Nadrzędne względy interesu ogólnego

Sentencja

Wykładni art. 29 i art. 39 ust. 2 i 3 dyrektywy Rady 92/49/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie oraz zmieniającej dyrektywy 73/239/EWG i 88/357/EWG (trzeciej dyrektywy w sprawie ubezpieczeń innych niż ubezpieczenia na życie) oraz art. 8 ust. 3 pierwszej dyrektywy Rady 73/239/EWG z dnia 24 lipca 1973 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do podejmowania i prowadzenia działalności w dziedzinie ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie, zmienionej dyrektywą 92/49, należy dokonywać w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one uregulowaniom państwa członkowskiego, które przewidują — w odniesieniu do umów ubezpieczenia zdrowotnego niezwiązanych z działalnością zawodową — przepisy, zgodnie z którymi możliwe jest dostosowanie składki, franszyzy i świadczeń, corocznie w dniu upływu terminu wymagalności składki, wyłącznie:

- na podstawie wskaźnika cen dóbr konsumpcyjnych, lub
- na podstawie tzw. „wskaźnika medycznego”, o ile i w zakresie w jakim zmiana tego wskaźnika przewyższa zmianę wskaźnika cen dóbr konsumpcyjnych, lub
- po uzyskaniu zezwolenia organu administracyjnego, właściwego w zakresie nadzoru nad zakładami ubezpieczeń, o wydanie którego zwrócił się dany zakład ubezpieczeń, jeżeli organ ten stwierdzi, że stosowanie stawek składek tego zakładu, pomimo dostosowania obliczonego na podstawie owych dwóch rodzajów wskaźników, przynosi straty lub może przynieść straty.

Wykładni art. 49 TFUE i 56 TFUE należy dokonywać w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one takim przepisom, o ile nie istnieje środek mniej ograniczający pozwalający na osiągnięcie, w tych samych warunkach, celu ochrony konsumenta przed znacznymi i nieuzasadnionymi podwyżkami składek ubezpieczeniowych, czego zbadanie należy do sądu odsyłającego.

(¹) Dz.U. C 32 z 4.2.2012.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 7 marca 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice (Chancery Division) — Zjednoczone Królestwo) — ITV Broadcasting limited i in. przeciwko TV Catch Up Limited

(Sprawa C-607/11) (¹)

(Dyrektywa 2001/29/WE — Artykuł 3 ust. 1 — Nadawanie przez osobę trzecią za pośrednictwem Internetu programów komercyjnych nadawców telewizyjnych — „Live streaming” — Publiczne udostępnianie)

(2013/C 123/08)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

High Court of Justice (Chancery Division)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: ITV Broadcasting Limited, ITV 2 Ltd, ITV Digital Channels Ltd, Channel 4 Television Corporation, 4 Ventures Ltd, Channel 5 Broadcasting Ltd, ITV Studios Ltd

Strona pozwana: TV Catch Up Limited

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — High Court of Justice (Chancery Division) — Wykładni art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym (Dz.U. L 167, s. 10) — Pojęcie publicznego udostępniania — Zgoda właścicieli praw na rozpowszechnianie drogą telewizyjną ich utworów, w ramach darmowej sieci naziemnej, na całości terytorium państwa członkowskiego bądź na ograniczonym obszarze geograficznym tego państwa — Usługa przekazu ciągłego świadczona przez nadawcę będącego osobą trzecią na rzecz odbiorców indywidualnych opłacających abonament radiowo-telewizyjny, a tym samym mogących bezpośrednio odbierać treść przekazu za pomocą sieci internetowej

Sentencja

- 1) Pojęcie publicznego udostępniania w rozumieniu art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ono retransmisję utworów zawartych w naziemnym przekazie telewizyjnym:
 - dokonywaną przez podmiot inny niż pierwotny nadawca,
 - za pomocą przekazu internetowego udostępnionego abonentom tego podmiotu, którzy mogą odbierać tę retransmisję poprzez połączenie się z jego serwerem,
 - pomimo że owi abonenci znajdują się w obszarze odbioru tego naziemnego przekazu telewizyjnego i mogą zgodnie z prawem odbierać ten przekaz w swoich odbiornikach telewizyjnych.
- 2) Na odpowiedź na pytanie pierwsze nie ma wpływu okoliczność, że retransmisja taka jak retransmisja sporna w postępowaniu głównym jest finansowana z reklam, a zatem ma charakter zarobkowy.
- 3) Na odpowiedź na pytanie pierwsze nie ma wpływu okoliczność, że retransmisja taka jak retransmisja sporna w postępowaniu głównym jest dokonywana przez podmiot bezpośrednio konkurujący z pierwotnym nadawcą.

(¹) Dz.U. C 65 z 3.3.2012.